

MESTO KOSTÍ

NÁSTROJE
SMRTELNÍKOV
PRVÁ KNÍHA

CASSANDRA CLARE

TIEN O LOVĚCKÁ SÁGA

NÁSTROJE SMRTEĽNÍKOV

Mesto kostí

TIEŇOLOVECKÁ SÁGA

pozostáva z týchto kníh:

SÉRIA NÁSTROJE SMRTELNÍKOV

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

SÉRIA PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

EXTRA KNIHY K TIEŇOLOVECKEJ SÁGE

KÓDEX TIEŇOLVCOV

KTO JE KTO V TIEŇOSVETE

Významní Tieňolovci a Dolnosvetania

MAGNUS BANE

Zápisky veľkobosoráka

SIMON LEWIS

Príbehy z Tieňoloveckej akadémie

PRIPRAVUJEME:

POLNOČNÁ DÁMA

NÁSTROJE SMRTEĽNÍKOV

Mesto kostí

Prvá kniha

CASSANDRA CLARE

slovar

Copyright © 2007 by Cassandra Claire, LLC

Translation © Otakar Kořínek 2011

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2507-2

Z anglického originálu

Cassandra Clare: The Mortal Instruments Series, Book 1 – City of Bones, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Margaret K. McElderry Books, New York 2008, preložil Otakar Kořínek.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2016.

Produkcia Dana Klimová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač Finidr, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Venujem starému otcovi

Pod'akovanie

Chcela by som poďakovať svojej spisovateľskej skupine, Massachusetts All-Stars: Ellen Kushnerovej, Delii Shermanovej, Kelly Linkovej, Gavinovi Grantovi, Holly Blackovej a Sarah Smithovej. A tiež Tomovi Holtovi a Peg Kerrovej za povzbudenie ešte pred vznikom tejto knihy a Justine Larbalestierovej a Eve Sinaikovej za nápady na ňu. Mame a otcovi za pevnú vieru a neochvejné presvedčenie, že nakoniec vytvorím niečo, čo sa dá vydať. Jimovi Hillovi a Kate Connorovej za povzbudzovanie a podporu. Erikovi za upírske motorky, ktoré bežia na démonskú energiu, a Elke za to, že vyzerá v čiernom lepšie ako vdovy jej nepriateľov. Theovi a Valovi za vytvorenie krásnych obrazcov, ktoré ladia s mojou prózou. Svojmu fascinujúcemu agentovi Barrymu Goldblattovi a talentovanej redaktorky Karen Wojtylovej. A Holly, ktorá túto knižku prežívala so mnou, a Joshovi za to, že sa to všetko vyplatilo.

*Spať nemôžem.
Čas od počatia po vykonanie
strašného činu, to čakanie,
je ako prízrak, ako ťažký sen.
Náš rozum vtedy tuším snemuje
s nástrojmi smrteľníkov
a človek ako malé kráľovstvo
sa v zajatí vzbúr zrazu ocitá.*

William Skahespeare: *Julius Caesar*
(preklad: Jozef Kot)

Prvá časť
Temný zostup

*O Chaose a večnej Noci spev
som spieval, Múza nebies učila
ma do tmy klesnúť i z nej vystúpiť...*

John Milton: *Stratený raj*
(preklad: Jana Kantorová)

I

PANDEMÓNIUM

„Ty sranduješ,“ vyštekol vyhadzovač a založil si na statnom hrudníku ruky. Zo svojej výšky vrhol pohľad na chalana v červenej zazipsovanej vetrovke a pokrútil vyholenou hlavou. „S tým dnu nejdeš!“

Päťdesiatka tínedžerov, čakajúcich v rade pred klubom Pandemónium, natrčila uši. Dostať sa do tohto klubu znamenalo pre tínedžerov aj plnoletých dlhé čakanie, najmä v nedeľu, a v rade sa zvyčajne nič nedialo. Vyhadzovači boli drsní a hneď skočili na každého, kto vyzeral, že by mohol robiť trable. V nádeji, že sa niečo zomelie, natrčila uši aj pätnásťročná Clary Frayová, ktorá stála v rade s najlepším kamarátom Simonom.

„Ale choď kamsi!“ Chalan zdvihol tú vec nad hlavu. Vyzerala ako drevené brvno, na jednom konci zahrotené. „Patrí to k môjmu ohodeniu.“

Vyhadzovač nadvihol obočie. „To je čo?“

Chalan sa uškrnul. Na Pandemónium vyzerá celkom normálne, pomyslela si Clary. Mal neónovomodré zafarbené vlasy,

ktoré mu trčali z celej hlavy ako chápadlá vystrašenej chobotnice, ale na tvári nemal nijaké zložité tetovačky, ani uši či pery prepichnuté veľkými kovovými ihlicami. „Som lovec upírov.“ Stisol tú drevenú vec. Zohla sa ľahko ako steblo trávy. „Imitácia. Penová guma. Jasné?“

Clary si všimla, že chalanovi až priveľmi zeleno žiaria veľké oči – farba ako nemrznúca zmes, jarná tráva. Asi zafarbené kontakty. Vyhadzovač mykol plecom, zrazu unudený. „No dobre. Hybaj.“

Chalan popri ňom prekĺzol rýchlo ako úhor. Clary sa zapáčilo, ako mal nahrbené plecia a ako pohodil vlasmi. Jej mama mala pre také typy slovo – nonšalantný.

„Myslíš, že je klasa, čo?“ utrúsil Simon rezignovane.

Clary ho drgla laktom do rebier, ale neodpovedala.

V klube sa prevaľoval dym zo suchého ľadu. Nad tanečným parketom sa mihali farebné svetlá, ktoré ho menili na mnoho-farebný rozprávkový svet v odtieňoch modrej, jedovato zelenej, ostro ružovej a zlatej.

Chalan v červenej vetrovke hladkal v rukách dlhý, ako britva ostrý nôž a na perách mu pohrával lenivý úsmev. Je to také ľahké – trocha čarov na nôž, aby vyzeral neškodne. Ďalšie čary na oči, a keď naňho vyhadzovač pozrel, už to bolo. Asi by sa bol dostal dnu aj bez tej námahy, ale patrilo to k hre – napáliť obyčajných, robiť im to rovno pod nosom, prekĺznuť im pod prázdnyimi pohľadmi na ovčích tvárach.

Ale nie že by ľudia boli celkom nanič. Chalanove zelené oči behali po tanečnom parkete, kde sa v rozvírených stĺpoch dymu zjavovali a mizli štíhle údy tancujúcich obyčajných v kúskoch hodvábu a čiernej kože. Dievčatá pohadzovali dlhými vlasmi, chalani mykali bokmi obťahanými kožou, nahé pokožky sa

trblietali od potu. Šírili okolo seba vitalitu, vlny energie, ktoré ho opilecky omamovali. Skrivil ústa. Nevedia, akí sú šťastní. Nevedia, čo je to pretĺkať sa životom v mŕtvom svete, kde slnko visí na oblohe ochabnuto ako vypálená škvara. Ich životy blčia oslnivo ako plamene sviec – a dajú sa tak ľahko zhasnúť.

Rukou zovrel nôž a vstúpil na tanečný parket, keď sa od masy tancujúcich oddelilo jedno dievča a vykročilo k nemu. Zadíval sa naň. Dievčina bola krásna, na človeka – dlhé vlasy, skoro presne takej farby ako čierny atrament, oči ako uhoľ. Po zem dlhé šaty, také, aké ženy nosili, keď bol tento svet mladší. Okolo štíhlych rúk sa jej zvonovito rozširovali čipkované rukávy. Na krku mala hrubú striebornú retiazku s tmavočerveným príveskom veľkým ako detská päšť. Prižmúril oči, či je pravý – áno, pravý a drahocenný. Keď sa k nemu priblížila, v ústach sa mu zbehli sliny. Životná energia v nej pulzovala ako krv z otvorenej rany. Usmiala sa, prešla okolo neho, dala mu znamenie očami. Pohol sa za ňou a na perách už mal páľčivú príchúť jej smrti.

Bolo to vždy ľahké. Už cítil silu jej miznúceho života, ktorá mu bude kolovať žilami ako oheň. Ľudia sú takí hlúpi. Majú čosi také cenné a tak málo si to chránia. Zahadzujú životy pre peniaze, pre balíčky prášku, pre očarujúci úsmev neznámeho či neznámej. Deva vyzerala ako bledý duch, odchádzajúci cez sfarbený dym. Došla k stene a obrátila sa, vzala do rúk sukňu, a keď si ju nadvihla, usmiala sa naňho. Pod sukňou mala po stehná vysoké čižmy.

Pritočil sa k nej a od jej blízkosti mu zabrnelo v celom tele. Zblízka nebola taká dokonalá – pod očami zbadal rozmaznanú maskaru, od potu sa jej lepili na krk vlasy. Vnímal pach jej smrteľnosti, sladkastú hnilobu rozkladu. *Mám ťa*, pomyslel si.

Na pery jej vystúpil chladný úsmev. Kúsok odstúpila a on zbadal, že sa opiera o zatvorené dvere. Červenou farbou bol na

nich nápis VSTUP ZAKÁZANÝ – SKLAD. Siahla za seba na kľučku, skrútila ňou a vkĺzla dnu. Zazrel naukladané škatule, spleť drôtov. Uskladnené veci. Obzrel sa – nikto sa neďíval. Tým lepšie, ak túži po súkromí.

Vkĺzol dnu za ňou, nevediac, že ho niekto pozoruje.

„Celkom fajn hudba, nie?“ prehodil Simon.

Clary neodpovedala. Tancovali alebo robili, čo malo byť tancom – knísali sa vpred a vzad, občas sa prudko sklonili k parketu, akoby jednému či druhému vypadli kontaktky – a robili to v priestore medzi skupinkou tínedžerov v metalických korzetoch a mladým ázijským párikom, ktorý to bral vášnivo, farbisté príčesky sa im spleтали ako vinič. Chalan s pírsingom v pere a s ruksačikom na chrbte rozdával zadarmo tabletky bylinnej extázy. Vo vánku z vetroduja mu plieskali široké nohavice. Clary nevenovala pozornosť najbližšiemu okoliu – sledovala modrovlasého chalana, ktorý si rečami vynútil cestu do klubu. Sledil v dave, akoby niečo hľadal. To, ako sa pohyboval, jej niečo pripomenulo...

„Ja sa teda zabávam svetovo,“ pokračoval Simon.

To akosi nesesedelo. Simon v džínsach a v starom tričku s nápisom VYROBENÉ V BROOKLYNE vytŕčal v klube ako obviazaný palec. Čerstvo umyté vlasy mal gaštanové, nie zelené či ružové, a na končeku nosa mu nakrivo sedeli okuliare. Vôbec nevyzeral, že by hľbal nad silami temnoty, ale skôr akoby šiel do šachového klubu.

„Mmm-hmm.“ Clary dobre vedela, že do Pandemónia s ňou šiel iba preto, že sa jej tu páčilo, hoci on sa tu nudil. Ale ani sama nevedela, prečo sa jej tu páči – oblečenie, hudba, to tu bolo ako vo sne, ako v inom živote, nie ako v tom nudnom, skutočnom. No vždy bola nesmelá, okrem Simona sa s nikým nedala do reči.

Modrovlasý chalan sa predieral preč z tanečného parketu. Vyzeral trocha bezradne, akoby nemohol nájsť, čo hľadá. Clary zauvažovala, čo by sa stalo, keby k nemu prišla, predstavila sa a ponúkla sa, že ho tu povodí. Možno by na ňu len vyvalil oči. Možno je aj on nesmelý. Možno by bol vďačný a potešil by sa, ale nedal by to najavo, ako to už chalani robia – ale ona by to spoznala. Možno...

Modrovlasý chalan sa zrazu vystrel, náhle spozornel ako lovecký pes na stope. Clary nasmerovala pohľad tam, kam sa díval, a zbadala dievča v bielych šatách.

Takže tak, pomyslela si a robila, čo mohla, aby sa necítila ako vyfučaný balónik. *To je vo veci*. Dievča bolo nádherné, také, aké chcela Clary nakresliť – vysoké a štíhle ako prútik, so záplavou dlhých čiernych vlasov. Clary aj na tú diaľku videla jej červený príviesok na hrdle. Vo svite z tanečného parketu pulzoval ako oddelené, z tela vyňaté srdce.

„Mám pocit, že dnes večer sa dídžej Bat prekonáva,“ pokračoval Simon. „Čo povieš?“

Clary prevrátila oči a neodpovedala. Simon neznášal extatickú hudbu. Sústreďovala sa na dievča v bielych šatách. Z tmy, dymu a umelej hmly jej šaty žiarili ako maják. Nečudo, že modrovlasý chalan ju sleduje ako počarený, slepý ku všetkému nokoloko – aj k dvom tmavým tieňom tesne v jeho päťach, ktoré sa za ním prepletali davom.

Clary v tanci spomalila a zadívala sa. V tieňoch rozoznala dvoch chalanov, vysokých, v čiernom. Ktovie, ako prišla na to, že modrovlasého sledujú, ale vedela to. Vybadala to z ich kroku, z ich nenápadnej ostražitosti, z ladných, kradmých pohybov. V hrudi sa jej začal roztvárať malý kvet obáv.

„A ešte som ti chcel povedať, že nedávno som prešiel na transvestitské handry,“ dodal Simon. „A okrem toho spávam s tvojou mamou. Vravnel som si, že by si to mala vedieť.“

Dievča došlo k stene a práve otváralo dvere s nápisom VSTUP ZAKÁZANÝ. Kývlo na modrovlasého chalana a obaja sa prešmykli dnu. Nebolo to nič nové, Clary to už videla – dvojicu, ktorá sa odkrádala do tmavého kúta klubu – ale čudné bolo, že ich niekto sleduje.

Stala si na špičky, aby videla ponad dav. Tí dvaja chalani zastali pri dverách a pustili sa do debaty. Jeden bol blond, druhý tmavovlasý. Blondiak siahol do kabáta a vytiahol čosi dlhé a ostré, čo sa zablyslo v bodových svetlách. Nôž. „Simon!“ skríkla Clary a zdrapla ho za ruku.

„Čo je?“ Simon sa zatváril preľaknuto. „Neboj sa, nespávam s tvojou mamou. Len som si chcel vynútiť tvoju pozornosť. Ale nie že by tvoja mama nebola veľmi pekná, teda na svoj vek.“

„Vidíš tamtých dvoch?“ Clary vyletela ruka a takmer udrela zvodnú černošku, ktorá tancovala pri nich. Černoška ju preklala pohľadom. „Prepáč – prepáč!“ Clary sa obrátila späť k Simonovi. „Tých dvoch chalanov tam? Pri dverách?“

Simon zaškúľil a mykol plecami. „Nevidím nič.“

„Sú dvaja. Šli za tým s modrými vlasmi...“

„Za tým, čo bol podľa teba klasa?“

„Áno, ale o to teraz nejde. Ten blondiak vytiahol nôž.“

„To fakt?“ Simon sa zadíval pozornejšie a pokrútil hlavou. „Ja stále nikoho nevidím.“

„Fakt.“

Do Simona zrazu vbehol život. Vystrel pleciami. „Zavolám vyhadzovačov. Ty zostaň tu.“ Začal sa pretíkať davom.

Clary sa obzrela vo chvíli, keď blondiak mizol s kamarátom v pätách vo dverách VSTUP ZAKÁZANÝ. Pozrela za Simonom. Ten si razil cestu cez tanečný parket, ale veľmi nenapredoval. Keby aj teraz skríkla, nikto by ju nepočul, a kým by

sa Simon vrátil, už by sa mohlo stať niečo strašné. Clary si zahryzla do pery a začala sa predierať davom.

„Ako sa voláš?“

Dievčina sa s úsmevom obrátila. Zhora cez špinavé zamrežované obloky prenikal mdlý svit. Na dlážke sa povalovali kotúče elektrických káblov, rozbité disko gule a plechovice od farby.

„Isabelle.“

„Pekné meno.“ Pohl sa k nej, opatrne stúpajúc medzi káble pre prípad, že by bol niektorý zapojený. Dievčina vyzerala v nezreteľnom svite takmer priezračná, celá bez farby, zahalená v bielom ako anjel. Bude to radosť skosiť ju. „Ešte som ťa tu nevidel.“

„Myslíš to tak, či sem chodím často?“ Zachichotala sa a rukou si prikryla ústa. Na zápästí mala akýsi náramok, tesne pod manželou šiat – ale keď k nej pristúpil bližšie, zbadal, že to nie je nijaký náramok, ale vytetovaný vzor zo spletených čiar.

Stuhol. „Ty...“

Nedopovedal. Urobila bleskurýchly pohyb, ruka jej vyletela a otvorenou dlaňou dostal úder do prs, po ktorom by sa bol zvalil na zem a lapal dych, keby bol človek. Takto len tackavo zaspätkoval a dievčine sa čosi zjavilo v ruke, zvíjajúci sa bič, ktorý sa zlato zablysol, keď ním švihla. Obkrútil sa mu okolo členkov a strhol ho z nôh. Dopadol na zem a začal sa zvíjať, hlboko do kože sa mu zarezával odporový kov. Zastala si nad ním, rozosmiala sa a jemu omámene blyso mysľou, že to mal vedieť. Nijaké dievča z ľudského rodu by si neoblieklo šaty, aké mala Isabelle. Mala ich preto, aby jej kryli pokožku – celú.

Isabelle prudko mykla bičom a uvoľnila ho. Úsmev jej žiaril ako jedovatá voda. „Je váš, chalani!“

Ozval sa za ním tichý smiech a dopadli naňho ruky, ktoré ho vytiahli na nohy a prirazili k jednému z betónových stĺpov.

Na chrbte pocítil vlhký kameň. Vykrútili mu dozadu ruky a zápästia spúťali drôtom. Začal sa metať a do zorného poľa mu vyšla spoza stĺpa postava – chlapec, rovnako mladý ako Isabelle a rovnako pekný. Hnedožlté oči sa mu jagali ako úlomky jantáru. „Tak,“ povedal chlapec. „Sú s tebou ešte iní?“

Modrovlasý chalan cítil, ako sa mu pod hlboko zarezaný drôt hrnie krv a vlnú mu zápästia. „Akí iní?“

„Ale chod!“ Chalan s hnedožltými očami zdvihol ruky. Zosuchli sa mu tmavé rukávy a ukázali sa runy, vytetované po celých zápästiach, chrbtoch rúk a dlaniach. „Vieš, čo som zač.“

Spúťanému chalanovi kdesi v hĺbke lebky zaškripal druhý rad zubov.

„*Tieňolovec*,“ zasyčal.

Chalanovi s hnedožltými očami sa rozliat po tvári úsmev. „Mám ťa,“ povedal.

Clary otvorila dvere do skladu a vstúpila dnu. V prvej chvíli sa jej zdalo, že tam nikto nie je. Jediné oblaky boli vysoko a zamrežované. Nezreteľne nimi prenikali zvuky z ulice, trúbenie áut a škrípanie brzd. Razilo tam po starej farbe a na dlážke ležala hrubá vrstva prachu s rozmazanými stopami.

Nikto tu nie je, pomyslela si a v pomykove sa rozhliadla. Napriek augustovej horúčave tam bolo chladno. Na chrbte ju chladil pot. Vykročila a chodidlo sa jej zaplietlo do elektrických drôtov. Zohla sa, aby si z nich vymotala tenisku – a začula hlasy. Dievčenský smiech a róznu chlapčenskú odpoveď. Keď sa vystrela, zbadala ich.

Vyzeralo to, akoby sa zjavili medzi dvoma žmurknutiami. Dievčina v dlhých bielych šatách s vlasmi, ktoré jej padali po chrbte ako vlhké chaluhy. Boli pri nej tí dvaja – vysoký s čiernymi vlasmi, aké mala ona, a nižší, blond, ktorému sa vlasy

v mdlom svite, prenikajúcom cez vysoké obloky, leskli ako meď. Blondiak stál s rukami vo vreckách tvárou k pankáčovi, ktorý bol priviazaný k stĺpu čímsi, čo vyzeralo ako struna z klavíra, ruky mal natahnuté za sebou a nohy spútané na členkoch. Tvár mal skrútenú od bolesti a od strachu.

Clary sa s búšiacim srdcom prikrčila za najbližší betónový stĺp a nazerala spoza neho. Videla, že blondiak chodí hore-dolu so založenými rukami. „Tak,“ povedal. „Ešte stále si mi nepovedal, či sú s tebou aj iní tvojho druhu.“

Tvojho druhu? Clary pochytila zvedavosť, čo to má byť. Možno sa priplietla k dajakej vojne gangov.

„Neviem, čo máš na mysli.“ Tón modrovlasého znel mrzuto, ale vzdorne.

„Má na mysli ďalších démonov,“ ozval sa prvý raz tmavovlasý. „Vieš, čo je to démon, nie?“

Pripútaný chalan odvrátil tvár a mrvil ústami.

„Démoni,“ zatiahol blondiak a prstom to napísal do vzduchu. „Náboženstvo ich definuje ako obyvateľov pekla, Satanových služobníkov, ale tu, pre účely Sesie, sa pod nimi rozumie hocijaký zlý duch, ktorý má pôvod mimo našej domovskej dimenzie...“

„To stačí, Jace,“ prerušilo ho dievča.

„Isabelle má pravdu,“ prisvedčil čiernovlasý. „Nepotrebuje tu lekciu zo sémantiky – či z démonológie.“

Tým preskakuje, pomyslela si Clary. *Fakt preskakuje.*

Jace zdvihol hlavu a usmial sa. V tom pohybe bolo čosi dravé, čosi, čo Clary pripomenulo dokument o levoch, ktorý videla na Discovery – ako tie veľké mačky dvihnú hlavu a vetria korist'. „Isabelle a Alec si myslia, že mám veľa rečí,“ povedal dôverne. „Aj ty si myslíš, že mám veľa rečí?“

Modrovlasý neodpovedal. Stále pohyboval ústami. „Môžem ti niečo prezradiť,“ ozval sa napokon. „Viem, kde je Valentine.“